ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει η **Γιώτα Ιωαννίδου**

Στοιχεία της σημερινής κατάστασης του συνδικαλιστικού κινήματος στους καθηγητές, έφερε στην επιφάνεια η συζήτηση μέσα από τη διαδικασία Γενικών Συνελεύσεων του κλάδου, που ολοκληρώθηκε το προηγούμενο Σάββατο, με τη Γενική Συνέλευση Προέδρων. Χαμηλή συμμετοχή, απογοήτευση και αναμονή «μήπως τα πράγματα εξελιχθούν διαφορετικά από τη διαφαινόμενη πορεία της κυβέρνησης προς ένα νέο μνημόνιο με τους «Θεσμούς». Μαζί με σοβαρή ανησυχία για το αν τα πράγματα μπορούν να «πάνε αλλιώς». Όλα αυτά αρχίζουν να σκεπάζουν την πρόσκαιρη ανακούφιση από τις υποσχέσεις για επαναφορά των διαθέσιμων εκπαιδευτικών στα σχολεία και το πάγωμα της συμμετοχής της Τράπεζας Θεμάτων στις προαγωγικές εξετάσεις του Λυκείου καθώς και της προωθούμενης αξιολόγησης.

Οι δυνάμεις της ΔΑΚΕ, εμφανίστηκαν δικαιωμένες, καθαγιάζοντας το έργο της προηγούμενης κυβέρνησης μέσα από τη συνέχισή του από τη σημερινή, με ΕΕ, ΔΝΤ και νέα μνημόνια. Η ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚΕ) κάλεσε σε «μετριοπάθεια, σχετικοποίηση του παραταξιακού λόγου» για την ενότητα του κλάδου, στο ίδιο μήκος πολιτικού κλίματος. Και οι δύο παρατάξεις του παλιού κυβερνητικού συνδικαλισμού, έμειναν σε μια κριτική εκ του ασφαλούς. Υιοθετούν μια ρηχή αντιπολιτευτική στάση ώστε να μην θίγονται τα ιερά και τα όσια των θεσμών (ΕΕ – ΟΟΣΑ – ΔΝΤ) των οποίων οι ΣαμαροΒενιζέλοι είναι ο πιο καθαρόαιμος ιδεολογικός και πολιτικός εκφραστής. Το ΠΑΜΕ δυστυχώς για μια ακόμη φορά περιορίστηκε σε μια κοινοβουλευτικού τύπου κριτική και ‘’αποκάλυψη’’ των προθέσεων του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία ιεραρχεί σε αντίθεση (και όχι σε σύνδεση) με την ανάγκη μιας αντιπολίτευσης που θα αποκτά το ανάστημά της με την οργάνωση του κόσμου και στους ανατρεπτικούς αγώνες του. Για να τορπιλίσει δε οποιαδήποτε συζήτηση του «πώς», «με ποιο αναγκαίο περιεχόμενο και μορφές» και του «πότε» μιας τέτοιας προσπάθειας και κοινής δράσης, στη βάση του αγωνιζόμενου και αγωνιώντος κόσμου της Αριστεράς, επιτίθεται στις Παρεμβάσεις.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, εμφανίστηκαν σημάδια νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού από ένα κομμάτι των δυνάμεων των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), που φαίνεται να θέλουν να ηγεμονεύσουν επιθετικά πάνω σε μια θάλασσα αναμονής και ερωτημάτων. «Ετεροβαρής πολιτικός

συμβιβασμός» που δίνει όμως χρόνο «άσκησης πολιτικής» χαρακτηρίζεται η συμφωνία, στην εισήγηση των ΣΥΝΕΚ στις Γενικές Συνελεύσεις. Ενώ προβλέπει ότι θα υπάρξουν νέοι συμβιβασμοί και υποχωρήσεις, που τους δικαιολογεί λόγω των πιέσεων και των εκβιασμών. Διαμορφώνοντας ένα πεδίο αναπόφευκτης υποταγής, προβάλει πολιτικά συνθήματα και ιδεολογήματα, άμεσα και μακροπρόθεσμα επικίνδυνα στην εμπέδωσή τους, για την ανάπτυξη του κινήματος. Έτσι σαν κεντρικός στόχος του συνδικαλιστικού κινήματος τίθεται αόριστα η απόρριψη της λιτότητας, αποσυνδέοντάς την όμως από τις λεγόμενες αναδιαρθρώσεις τις οποίες η σημερινή κυβέρνηση συνυπογράφει με την ΕΕ και τον ΟΟΣΑ και δηλώνει θεματοφύλακάς τους. Λες και η λιτότητα στην εκπαίδευση δεν είναι απόρροια των κατευθύνσεών τους, για ανταγωνιστικότητα και επιχειρηματικοποίηση του δημόσιου τομέα, για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς και πρωτογενή πλεονάσματα.

Οι προτεινόμενοι στόχοι για διορισμούς κι αυξήσεις στους εργαζόμενους και στον προϋπολογισμό παιδείας άμεσα, κρίνονται μαξιμαλιστικοί και ανεπίτρεπτοι όταν «υπάρχει τόση φτώχεια» ή ξεπερνούν τα όρια του μνημονίου (15.000 διορισμοί για το Δημόσιο) και θεωρούνται μονομερείς ενέργειες. Εμπεδώνεται δηλαδή η κεντρική ιδέα του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, ότι η μόνη διέξοδος θα είναι το μοίρασμα της φτώχειας μας κι όχι να τα πάρουμε από το κεφάλαιο, το χρέος, τους τραπεζίτες. Όσο χαμηλώνουμε το μπόι του κινήματος στο ύψος των κανόνων ΕΕ, ΟΟΣΑ, κεφαλαίου, τόσο πιο μαξιμαλιστικός θα φαίνεται οποιοσδήποτε στόχος ξεφεύγει από αυτούς. Με δεδομένη την υποχώρηση στο οικονομικό πεδίο, η συζήτηση περί δημοκρατίας και άλλου εκπαιδευτικού προτύπου στα λόγια, περισσεύει. Είναι όμως εξ αρχής υπονομευμένη, αφού οι προτεραιότητες συνεχίζουν να καθορίζονται από τους «Θεσμούς» και το ασφυκτικό, οικονομικό πλαίσιο συνθλίβει κάθε ελευθερία επιλογής. Έτσι εξηγείται η επιμονή εμφάνισης και χρηματοδότησης νέου συστήματος αποτίμησης – αξιολόγησης στην εκπαίδευση, τη στιγμή που το δημόσιο σχολείο καταρρέει, αφού αποτελεί προτεραιότητα των ΕΕ – ΟΟΣΑ.

Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι μια νέα έκδοση κυβερνητικού συνδικαλισμού, που θα απολογείται και θα δικαιολογεί την κυβέρνηση, την ίδια ώρα που θα παραιτείται από την συνειδητή ενεργοποίηση των ανθρώπων, απέναντι στα σχέδια ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου και άλλων «θεσμών» του σάπιου οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Που θα συσκοτίζει τι έρχεται και τι πρέπει να προετοιμάσει το κίνημα για να αντισταθεί και να νικήσει, μετρώντας τα θετικά και τα αρνητικά της κυβερνητικής στάσης και χάνοντας την κατεύθυνση που κινείται. Δεν είναι όλα αυτά –όπως και ποτέ δεν ήταν- «αναλύσεις και θεωρίες» όπως ακούστηκε στην τελευταία Γενική Συνέλευση Προέδρων της ΟΛΜΕ. Είναι η αναγκαία αναγνώριση του αντίπαλου που οπλίζει τη μαζική, αποφασιστική, αγωνιστική δράση του κλάδου και την κάνει απειλητική και αποτελεσματική ή δημιουργεί συγχύσεις και

ταλαντεύσεις και οδηγεί στην ήττα. Ιδίως σε συνθήκες ολόπλευρης επίθεσης του κεφαλαίου, εκβιασμών της ΕΕ και του ΔΝΤ. Ιδίως στη βέβαιη και σφοδρή σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 22.3.2015